

MÁMY V AKCI

LAUREN K. MCKELLAR

MATKY

„Můj byl poklidný. Proběhl bez problémů a byl jednoduše... nádherný.“

„Když vylezla jeho velká hlava, přísahám, že mi roztrhl vaginu jako... o čem to zpívá ta Miley Cyrus?“

„Bylo to jiné, než jsem si představovala. Všechny mluví o návalu ohromující lásky, ale já to tak necítila.“

„Zvládnete to díky lásce. Lásce, zenu, klidu v duši a samozřejmě hlubokému dýchání.“

„Demoliční koule! O tom je ta písnička. Ten prdola se prodrál mou vaginou jako demoliční koule. Nic ho nezastavilo.“

„Je to moje druhá dcera, takže jsem měla plné ruce práce a příliš se nestarala o to, jak vypadám.“

„Vaše tělo k tomu bylo zrozeno a víte, co se říká...“

„Stojí to za to.“

TAHLIE – ÚTERÝ, 30. ZÁŘÍ

Zdálo se zvláštní, že všechny ty ženy v místnosti, které kromě data soulože neměly nic společného, si přesto měly vzájemně sdělovat svá nejtajnější a nejtemnější tajemství.

A ještě se od nich očekávalo, že se spřátelí.

Přesto se toho Tahlie zúčastnila. Seděla v místnosti mezi ženami tak odlišnými a zároveň velmi si podobnými, připravena sdílet s nimi detaily o svém těle, které by nepřiznala ani vlastní matce. Nanejvýš své gynekoložce, jenže ta za život viděla nepřeberné množství vagin, čímž snadno smazala hranice mezi formálností a intimitou.

„Dnes budeme pokračovat ve sdílení porodních zážitků. Kdo chce začít?“ Zdravotní sestra Jane se bystrými očima schovanými za brýlemi s tenkými obroučkami rozhlédla na obě strany.

„Já.“ O několik židlí napravo od Tahlie neznámá žena zamávala rukou ve vzduchu.

„Skvěle. Nejprve prosím představ sebe a své miminko.“ Jane jejím směrem kývla hlavou.

„Dobře. Jmenuju se Samantha a tohle je Jayde.“ Láskyplně se usmála na malé rozkošné nemluvně v bílé zavinovačce. „Má šest týdnů a porod se mi spustil spontánně. Když kontrakce začaly být častější, asi každou třetí minutu, k čemuž došlo po pár hodinách, odvezla jsem se do porodnice.“

„Ty jsi řídila? Během *porodu*?“ vyhrkla žena s rudými kadeřemi a s očima o velikosti Tahliiných nalitých bradavek – *díky, drahé kojení. Jsem za jejich expanzi vážně nesmírně vděčná.*

„Během kontrakcí jsem samozřejmě zastavila u krajnice. Svoje dítě bych nikdy neohrozila.“ Samantha zněla vyrovnaně, klidně, jako kdyby vyprávěla o cestě do supermarketu, nikoliv o hrůzách porodu. „Rodila jsem přirozeně a od bolesti mi pomohli rajským plynem. Nastříhli mě, ale mám dohromady jen tři stehy. Endorfiny prý uvolňují svaly, takže předpokládám, že jsem byla dole docela elastická.“

Elastická.

Tahlie slovo převalovala na jazyku jako žvýkačku. Její tělo jí během porodu nepřípadalo elastické ani v nejmenším a nyní se cítila jako pevně sešitá panenka. Pochybovala, že bude schopná ještě někdy pořádně se protáhnout.

Vystihoval ji opak slova elastická. Existovalo pro to slovo? Co třeba *ne-elastická*?

„Zkoušela jsi v rámci příprav perineální masáž? Pomáhá předcházet nastříhnutí,“ ozvala se žena vedle Tahlie.

„Zkoušela. S kokosovým olejem a lubrikantem,“ přikývla Samantha.

„Dokáže dělat zázraky. Stejně jako hluboké dýchání.“ Expertka na perineální masáž pohládila své miminko po hlavě. Choulilo se jí v náruči a ne-

vědělo o světě. „Jsem Rhea a tohle je Kai. Já jsem rodila do vody a bylo to úžasné. Pokojné a krásné – jenom já, Kai, jeho velká sestra Athena a můj manžel.“

Tahlie rovněž zvažovala porod do vody. Tedy do té doby, než se o tom zmínila před Hamishem. *Ty chceš vážně rodit do bazénu plného krve a dalších tělesných tekutin? Víš přece, že většina žen se během porodu pokálí. Opravdu chceš, abychom se s tebou máčeli v bazénu plného krve a hoven?*

Ne, to nechtěla.

A on podle všeho taky ne, takže nemělo cenu na něj tlačit.

„Kai je naše druhé dítě a milujeme ho stejně jako první. Je dokonalý.“ Rhea se na malého synáčka láskyplně usmála, a když si dítě ze spaní povzdechlo, Samantha dojemně zasténala, jako kdyby se jí srdce tříštilo na milion kousků.

Tahlie tak dojatá nebyla. Jeho obličej jí připomínal květák – byl hrbolatý a velmi fialový.

Bože. Takhle by přemýšlet neměla. To se na matku nesluší. Všechny děti jsou přece krásné.

Prásk. Ze střechy se ozvala hlasitá rána. Samantha se předklonila ve snaze ochránit miminko.

Tahlie zvedla oči ke stropu. „Co to bylo?“

„Nejspíš opravář. Přišel zkontrolovat střešní klimatizaci.“ Jane se ušklíbala. „Omlouvám se. Snad mu to nebude dlouho trvat.“

„Není rozbitá už delší dobu? Nefungovala, ani když jsem v dubnu chodila do centra na kurzy hypnoporodu,“ poznamenala Samantha. Opřela se do židle a ohon vlasů jí sklouzl po rameni.

„Jedenáct měsíců, tři dny, třináct hodin a čtyřicet šest minut, ale kdo by to počítal?“ Sestra se rozpačitě zasmála. „Podle Olivera, vedoucího provozu, si taková oprava vyžaduje čas. No, nemýlil se.“

Nad hlavami jim zazněl další úder a za ním příval slov, který Jane vehnal růž do tváře.

„Držme si palce, aby problém vyřešil a nepropadl se střechou dolů,“ prohlásila suše. „Kde jsme skončily?“

Tahlie se schoulila na židli. Třeba ji přeskočí.

„U tebe, že ano, Tahlie? Jaký byl tvůj porod?“

„Docela nudný,“ vytáčela se.

„Slyším správně skotský akcent?“ zeptala se Jane.

„Irský, pocházím z Dublinu,“ odvětila Tahlie. Nejdříve Irsko, pak Sydney a nyní... Hickory Creek s počtem obyvatel šestnáct tisíc. Malé město uprostřed obrovského oceánu.

„Jak ses dostala až k nám?“ zajímala se žena ve světlém květovaném overalu, která si v tu chvíli od prsu odtrhla miminko, horní část oděvu připnula k ramínku a dítě položila na podložku.

„Můj snoubenec zde vyrostl. Možná ho znáte – jmenuje se Hamish Mc-Masters.“

Místnost se zavlnila kolektivním úžasem.

„Nedělá šéfa celé místní policii nebo tak něco?“ vyptávala se dál žena v overalu a Tahlie přikývla.

„Velitele okrsku, ale ano, to je on,“ potvrdila za zvuků ohromeného šepotu – podobnou reakci vyvolala pokaždé, když se o něm zmínila.

„Prosím, podělejte se s námi o svůj porod, Tahlie,“ vyzvala ji sestřička znovu.

Tahlie sklopila zrak k nemluvněti v dětské sedačce. Chlapeček měl baculaté tváře, velmi baculaté, a červené s několika zarudlými skvrnami. Na hlavě mu vyrůstal chomáč tmavých vlasů, ale uprostřed se leskla lysina, díky níž vypadal jako malý mnich. Ničím nepřipomínal roztomilá miminka z fotografií Anne Geddesové, které si Tahlie v pubertě s oblibou prohlížela. Tehdy častokrát snila o tom, že se z ní *jednou* stane matka. Její dítě se nemohlo pyšnit krásnými kukadly jako Samanthina dcerka, ani klidnou povahou jako Rhein syn.

Obličej se mu kroutil vztekem, ústa měl zkřivená záští. Pak ze sedačky vyšel hlasitý prd a přisedící se pobaveně zahihňaly.

Navzdory svým nejlepším úmyslům Tahlie porodila prdícího zakrslého mnicha s naducanými tvářemi. A nyní měla sdílet detaily z porodu se skupinou neznámých žen.

„Neboj se, tady tě nikdo soudit nebude.“ Rhea ji pohládila po ruce a Tahlie ucítila vůni santalového dřeva.

Zhluboka se nadechla.

„Já... rodila jsem v porodnici. Dali mi epidurál. Nastříhli mi hrázi a použili kleště.“ Tahlie přehodila nohu přes nohu a pot je okamžitě slepil k sobě. Dlouhých devatenáct hodin porodu. Silných bolestí, které každých pár minut zasáhly její tělo silou blesku. Hamishe, který přecházel z místa na místo, nosil jí kávu, pil její kávu, odcházel z pokoje, pak se do něj znovu vracel a nabízel se, že ji poškrabe na zádech – *Neškrab mě na zádech!* Cumlala

ledovou kostku, opařila se v horké sprše. S bolestí i dlouhým průběhem počítala.

Jen si nemyslela, že se bude cítit tak... osaměle.

„Nebylo to takové, jak jsem si představovala,“ dodala a uvědomila si, že na ní ženy visí očima.

„Je to velmi náročné,“ usmála se na ni Samantha, na hlavě účes, který odporoval spalujícímu horku. „Hamish ti pomáhal?“

„Pamatuju si, jak na základce prohlašoval, že chce mít syna i dceru.“ Zrzka ji předběhla a tiše se zasmála. „Vsadím se, že je z něj úžasný otec.“

„No, jsme teprve na začátku, ale zatím...“ Tahlie pokrčila rameny. Pot jí stékal i do výstřihu.

„Ach, vyprávěl ti o tom, jak kdysi pomáhal farmáři s březí krávou? Má určitě silné otcovské sklony.“ Další žena přispěchala s ódou na jejího snoubence.

„O tom jsem slyšela! Myslím, že dokonce vypomáhal ve zvířecím útulku,“ zamyslela se Samantha a prstem s francouzskou manikúrou si poklepala na rty.

„To zní jako Hamish,“ odpověděla Tahlie a začala si rukou ovívat obličej. „Je tu docela dusno. Mohla bych prosím dostat sklenici vo–“

Vtom se dveře rozletěly dokořán a dovnitř napochodoval muž ve středním věku v tmavomodrých kalhotách a bílém tričku, které obepínalo jeho širokou hrud. Z plešaté hlavy si setřel nahromaděný pot.

„Olivere?“ Jane nechápavě svažila obočí.

„Nesu špatné zprávy.“ Oliver spráskl ruce a rozhlédl se. „Opravář narazil na černou plíseň. Nerad vám kazím zábavu, ale musíte odejít.“

„Kam?“ vyhrkla Rhea.

„Pryč, a pokud možno co nejrychleji,“ vyzýval je Oliver. „Naše pojištění tohle nepokryje, a kdyby některá z vás onemocněla...“ Zašklebil se, jako kdyby už v duchu viděl přibývajících bankovky. Jedna z žen na opačné straně místnosti na nic nečekala a začala dítě soukat do autosedačky.

„Tak jo, dámy.“ Jane se zvedla z plastové židle. „Zdá se, že naše sezení dospělo k předčasnému konci, ale potkáme se znovu příští týden ve stejném čase, na stejném místě.“

„Bohužel musíte zvolit jiné místo.“ V Oliverově hlase chyběla hodnověrnost. „Obávám se, že nemáme rozpočet na to, abychom se zbavili plísně a k tomu pořídili novou klimatizaci. Tahle oprava bude stát spoustu peněz a času. Scházet se můžete online.“

„Online?“ vyjekla Tahlie. V péči o dítě tápala a hodila se jí každá pomocná ruka – ale skutečná, nikoliv virtuální. „Jak budeme miminka vážit?“

„Na kuchyňské váze?“ navrhl Oliver.

„A co ta vzdělávací videa? Jane, neříkala jsi, že nám chceš něco přehrát?“ Samantha se v hlase odrážely obavy.

„Podívejte se na ně na YouTube,“ odbyl ji chladně Oliver. „Takže kdybych vás mohl poprosit –“

„A co moje ostatní skupiny? Kojení a logopedie? A předškolní kroužek?“ strachovala se Jane. „Imunizační kliniku zavřete taky?“

„Bude nejlepší, když se na imunizaci objednáte do Lismore.“ Oliver se nervózně zatahal za tričko. „A ano, ostatní skupiny budou nejspíš rovněž zrušeny, ale můžeme si o tom promluvit o samotě, Jane?“

„Počkejte chvíli,“ ozvala se Rhea a svou rázností si získala celou místnost. „Není snad na opačné straně areálu ještě jedna hala? Pokud v ní klimatizace funguje, mohly bychom pokračovat tam.“

„Moc rád bych vám to místo nabídl, ale tam sídlí pánský rybářský spolek.“ Oliver pokrčil rameny, jako že se s tím nedá nic dělat.

„Určitě v něm nesídlí od rána do večera,“ namítla Tahlie. Chytala se každého stébka. „Klidně se jim přizpůsobíme, že jo?“

Několik žen souhlasně zamumlalo.

Oliver zavrtěl hlavou. „To bohužel nepůjde. Mají tam uskladněné veškeré vybavení.“

„Nemůžou si ho přenést jinam?“ nevzdávala to Tahlie.

„Já jim s tím pomůžu,“ nabídla se Rhea.

Oliver se ušklíbl, aby jim dal najevo, co si o jejich návrhu myslí. „Ženy nemůžou tahat těžké předměty.“

„Jak můžete vědět, co svedu nebo nesvedu se svým vlastním tělem?“ Rhei v tmavých očích zajiskřilo. „Ujišťuju vás, že jsem naprosto schopná –“

„Nehledě na vaši fyzickou zdatnost, pánové platí štědré příspěvky, aby místo mohli využívat. Jejich peníze využíváme na služby, které centrum poskytuje, a ještě z toho pokryjeme Janeinu výplatu. Proč bychom měli rybáře znevýhodňovat jen kvůli tomu, že vaše místnost je mimo provoz?“ Oliver před sebe natáhl ruce, jako by se chtěl před ženami ochránit. „Podívejte se, mrzí mě to. Opravdu. Ale rozpočet na rodinné kurzy jsme již vyčerpali a upřímně nevím, kdy se nám je podaří obnovit. Máme peníze sotva na to, abychom se zbavili plísňe – jenže v takové vlhkosti ji bez pořádné klima-

tizace máme brzy zpět. Je mi líto, ale jestli nemáte nápad, jak našetřit na nový klimatizační systém, budeme muset vaše osobní setkávání odložit na neurčito.“

Samantha se zprudka a z plných plic nadechla. Rhea vystrčila bradu a výzývavě hleděla na Olivera, který se rychle vzdálil do předsálí.

Tahle na okamžik zavřela oči. Nebyla naivní, aby si myslela, že si v místnosti plné cizích lidí najde spřízněnou duši, ale v něco přece jen doufala – ve spojení. V novou známost, se kterou si jednou za čas zajde na kávu. Přinejmenším očekávala, že se dozví detaily ohledně toho, jak pečovat o novorozené dítě.

Její máma jí kdysi prozradila, že ženy na mateřské se mohou cítit velmi osaměle.

Ukázalo se, že měla pravdu.

RHEA

Rhea se zhluboka nadechla. Pyšnila se tím, že své emoce dokázala udržet pod kontrolou. Léta terapie a naslouchání vlastnímu tělu ji naučila lépe vnímat sebe sama, což jí její partner Cole záviděl. Ale přesto...

Zatracení rybáři.

Hodili je přes palubu kvůli skupině mužů, jejichž nejoblíbenější pomůckou byl prut.

Palcem přejela přes hladký ametyst, který měla navlečený na ukazováku. *Je v pořádku cítit emoce. Vztek je jen povrchní pocit, zakrývající hlubší problém.*

Jenže kvůli tomu povrchnímu pocitu by nejradyji jeden z prutů popadla a vzkázala Oliverovi, kam si ho může strčit. Zatlačila na kamínek, až jí do prstu otiskl malou rýhu.

Ženy kolem ní pokládaly miminka do kočárků, plínky a ubrousky balily do tašek a chystaly se k odchodu.

„Zajdu si s Oliverem promluvit. Určitě se s tím dá něco dělat.“ Jane obešla maminku poutající dvojčata do dvojitého kočárku a vyšla ze dveří.

„Nechce se mi věřit, že kurz zavřou,“ bědovala Lizzy a uvolněný pramen rudých vlasů si zastrčila za ucho. „I když je Harry moje druhé miminko, potřebuju si oprášit vědomosti. Už jsem skoro všechno zapomněla.“

„Nápodobně. S Athenou jsem si lekce kojení nemohla vynachválit. To chce prostě osobní kontakt.“ Rhea zavřela oči a vzpomínala na dobu, kdy se snažila nakojit novorozence, přestože netušila, jak na to. Jane jí tehdy vytrhla trn z paty a ostatní matky jakbysmet. V komunitním centru v Hickory Creek poznala Lizzy, se kterou se rychle spřátelila. Díky tomu bylo setkávání jedinečné.

„Naštěstí o to nepřijdeme úplně. Máme přece mobily,“ usmála se na ně povzbudivě žena s dvojčaty.

„A jak to asi bude probíhat? Umíš si to představit?“ Rhea si k uchu přitiskla imaginární telefon. „Ahoj, Jane, Kaiovo hovínko má zvláštní zelenou barvu. Ne, ne jako hrášek. Víc do khaki. Nebo jako listy eukalyptu. Nemáš po ruce vzorník s barvami? Pošlu ti kódy.“

„Můžeš to vyfotit,“ navrhla máma dvojčat a Lizzy se zasmála.

„Jasně, to bych mohla. Ale je to hrozně... frustrující. My jsme přišly o místo, ale rybáři zůstat můžou.“ Rhea se rozhlédla po místnosti, až se pohledem střetla s Lizzy. „Copak tobě to nevadí?“

„Vadí,“ přisvědčila kamarádka, nato si Rhea zhluboka povzdechla a znovu zavadila o prsten. „Třeba bychom mohly výboru poslat petici, aby přerozdělili peněžní zdroje nebo aby nám nabídli jiné prostory.“

„Tady je nějaký výbor? Já myslela, že centrum spravuje vláda,“ divila se Tahlie melodickým irským přízvukem.

„Centrum v roce 1972 založila moje babička,“ vysvětlila Samantha a připoutala dceru do dětské sedačky. „Funguje díky vládním dotacím, ale velkou roli hrají i sbírky, peníze z nájmu a klubového členství. Řídí ho výbor, ten má kromě jiného na starosti i finanční stránku věci.“

„A jaké procento z jeho členů tvoří ženy?“ zeptala se Rhea jízlivě.

„Netuším. Moje rodina nemá s centrem už dlouho nic společného.“ Samantha se kousla do rtu a přejela si rukou po nažehlené bílé košili, aby předešla nežádoucím ohybům. „Ale petice za změnu prostoru nám nejspíš k ničemu nebude, protože předseda výboru je prezidentem rybářského spolku.“

„To je směšné,“ zavrčela Lizzy. „Na druhou stranu mě to nepřekvapuje, s podobnými situacemi se setkávám dnes a denně – dělám konzultantku v oblasti lidských zdrojů.“ Poslední část adresovala Tahlie, která chápavě přikývla. „Začíná to nedostatkem peněz na klimatizaci a než se nadějeme, jsou veškeré potřeby pro ženy příliš nákladné, zatímco rybářský klub a truhlářský kurz jen vzkvétá.“

„Štve mě, že s tím nejde nic dělat,“ poznamenala Tahlie. „Hlavně kvůli imunizační klinice. Netěší mě, že kvůli pár vpichům budu muset jezdit dvě hodiny do Lismore.“

„Měly bychom něco podniknout,“ pronesla Samantha tichým, ale odhodlaným hlasem. „Kdybychom se na klimatizaci složily, určitě bychom mohly zůstat. Neměli by důvod nás vyhodit.“

„I kdybychom si klimatizaci mohly dovolit, její instalace je časově velmi náročná.“ Rhea si v duchu představila časový harmonogram. „Ale aspoň bychom tak kurz udržely při životě pro další maminky a zachránily bychom programy jako přechod na tuhou stravu a Janein kroužek pro batolata.“

„Moc ráda bych přispěla, ale pro takhle rozměrnou místnost se cena za klimatizaci může vyšplhat až k osmi tisícům dolarů. Víím to, protože jsme si chtěli domů taky jednu pořídit. S Tobym tolik peněz bohužel nemáme.“ Lizzy poslala vzdušný polibek svému miminku, které natahovalo pěstičky do vzduchu.

Vtom ticho přehlušilo hlasité vrzání a Tahliino nemluvně spustilo křik. „Tiše, maličký,“ konejšila ho, zatímco se matce dvojčat konečně podařilo široký kočárek protáhnout dveřmi ven. „Nic se neděje, Eli.“

„Čas na svačinu?“ obrátila se na ni Rhea účastně.

„Asi ano. Půjdu ho nakojit do auta...“ Tahlie s Rheou v patách vyšla na recepci. Ostatní matky se tísnily v malém předšálí. Zdálo se, že se nikomu nechce odejít. Mladičká recepční nevzrušeně hleděla do notebooku, jako kdyby jí jedenáct matek s kočárky nabourávalo pracovní prostor každý den.

„Proč ho nenakojíš tady? Tenhle prostor se snad nezavírá, takže se tu nemáme čeho bát.“ Rhea ukázala na židli u dveří. Tahlie se na ni posadila a Samantha si hlasitě odfrkla. „Tady jsme podle všeho před černou plísní ochráněny,“ dodala.

Rhea se postavila stranou a Tahlie uvolnila miminko ze sedačky. Vřískalo tak, až se celé třáslo. Tahlie rudý obličejík přivinula k hrudi a chvíli zápasila s košilí. Pár žen se po ní ohlédlo a ona nabyla podobné barvy jako její syn. Byla o něco mladší než zbytek účastnic, takže pro ni měly nejspíš pochopení.

„Co kdybychom uspořádaly benefici?“ navrhla Rhea, aby odvedla pozornost od řvoucího dítěte a jeho matky. „Nejen na opravu klimatizace, ale abychom výboru dokázaly, že na nás záleží. Že jsou tyhle služby potřeba.“

„To je skvělý nápad,“ přikývla Samantha. „Jsem si jistá, že když lidé pochopí, jak jsou kurzy důležité, budou je chtít podpořit.“

„Rozhodně.“ Lizzy se opřela o odhalenou cihlovou zeď kousek od Tahlie, které se konečně podařilo dítě přiložit k prsu, načež pláč okamžitě ustal. „Jak to uděláme?“

„Mohly bychom vyrábět přírodní plastelínu a prodávat ji na trzích,“ přemýšlela nahlas Rhea.

„Tím bychom moc peněz nevybraly. Potřebujeme tisíce,“ zavrtěla hlavou Lizzy.

„Stánek s dorty! Musí to být stánek s dorty,“ ozvala se jiná žena – Rhea tušila, že jde o matku, která rodila u krajnice.

„Co ta akce Čokoláda na charitu, kterou nabízí Cadbury? Basketbalový tým mého Haydena si díky tomu vždycky přijde na pěkný balík.“

„Tanec. Za mě by byl nejlepší tanec.“

„A co tombola? Pořádají se ještě vůbec?“

„Co kdybychom prodaly Janein starý videorekordér? Určitě má velkou cenu,“ přidala se Lizzy a několik žen vyprsklo smíchy. Ze všech stran se ozývaly další návrhy.

Eli si pochutnával na matčině mléku a hlasitě při tom mlaskal. Tahlie se zašklebila – možná se za něj styděla, možná jí působil bolest, možná obojí. Rhea na vteřinu zavřela oči a pak si mladou matku znovu prohlédla. Vznášela se kolem ní mlhavá modrá aura.

„Není kojení nádherné?“ Usmála se, aby jí dodala odvalu. „Je úžasné, co naše tělo dokáže.“

„To tedy ano,“ zamumlala Tahlie tiše a miminko v náruči se zavrtělo. „Jen pochybuju, že si někdy zvyknu vytahovat prsa na –“

Prásk! Dítěti bradavka vyklouzla z pusy.

A Tahliino prso se odhalilo celé místnosti. Třešničkou na dortu byl cákaneček bílého mléka, který z ní vystříkl přímo na zelený koberec.

Všechny matky v místnosti se obrátily jejím směrem.

Mladá recepční se nadále zcela soustředila na počítačovou obrazovku.

„Kruci,“ zaklela Tahlie, zatímco nemluvně kvílelo a pěstičkou jí bušilo do hrudi. Přes obnažená prsa si přetáhla košili, jenže se jí na ní okamžitě vytvořila mokrá skvrna, která se s každou vteřinou rozšiřovala.

„Ukaž,“ oslovila ji Rhea a natáhla k ní ruce. „Já ho pochovám.“

„Ale jak? Máš vlastní dítě...“ Tahlie ukázala na Kaie, pohodlně usazeného po pravé straně matčina hrudníku v bavlněném vaku, který Rhea před pár měsíci pořídila na trhu. „Jak udržíš dvě?“

„Snadno.“ Rhea napodobila kolébání miminka na volné straně těla. „Vidíš?“

„Pokud ti to nevadí...“

Rhea se na ni mile usmála a Tahlie položila Elia do nastavené náruče. Zamrkal a pláč, který ještě před chvílí trhal uši, se změnil na tiché fňukání.

Ženy začaly znovu diskutovat a Tahlie přestaly věnovat pozornost. Eli se pomalu uklidňoval, až ztlchl úplně, zasněně civěl na Rhea a v očích se mu odrážela únava.

„Jak se ti to povedlo?“ vydechla Tahlie. „Jsi snad zařikávačka mimin?“

„Nejspíš je v šoku z toho, že vidí novou tvář,“ prohodila Rhea. „Jak se máte, mladý pane? Je moc roztomilý.“

„Asi poznal, že víš, co děláš, zatímco já se v tom plácám.“ Tahlie si nasadila podprsenku a zapnula košili.

„Vedeš si dobře.“ Rhea si Elia přiložila k rameni a na zádech mu prstem kreslila malé kroužky. „Kojit na veřejnosti není snadné.“

„Tak pod to se podepíšu,“ přidala se Samantha soucitně a kočárkem najela blíž k nim. „Vezmi si tohle.“ Podala Tahlie kus bílé látky. „Můžeš si tím vyčistit košili.“

„Ach, díky.“ Poklepala hadříkem na mokrou skvrnu a ve tváři ještě o něco zrudla.

„Jde ti to skvěle,“ konejšila ji Samantha.

„To bych neřekla, vždyť jsem celé místnosti ukázala prsa,“ odfrkla si Tahlie.

„No a? Jsou krásná.“ Rhea pokrčila rameny.

„To sotva.“ Tahlie sklopila zrak k tmavým povislým ňadrům.

„Nebud' na sebe tak přísná.“ Samanthě slova nešla přes pusu. „Mně se zdají naprosto v pořádku.“

„V pořádku? Nic lepšího z tebe nevypadne?“ škádčila ji Rhea a Samantha pobaveně obrátila oči v sloup.

„Víš, jak to myslím. Nejsem zvyklá skládat komplimenty ženám.“

„To bychom měly změnit,“ prohodila Rhea – no jasně, to bylo ono. *Tohle* je záchráně. Ústa se jí pomalu formovala do úsměvu a rázem ho viděla všude kolem. Radost a nekonečné možnosti vibrovaly celým jejím tělem. „Všechny bychom si na to měly zvyknout.“ Vrátila Elia jeho matce. „Mám nápad.“

„Nápad? Jaký?“ chtěla vědět Tahlie.

„Na benefici,“ odvětila Rhea.

Samantha pobledla.

Rhea zatleskala, aby si získala pozornost ostatních žen. „Poslouchejte! Dostala jsem nápad. Vím, jak vybereme pořádný balík.“

„Jak?“ zeptala se Lizzy a hlavu naklonila na stranu.

„Vytvoříme kalendář. A hlavními objekty budeme my.“ Upíraly se na ni pohledy všech přítomných a *ano!* Šlo o dokonalý způsob, jak získat prostředky, jak obnovit kurzy, a navíc těm chlapům ukážou, jakou sílu v sobě dokáže vzbudit skupina odhodlaných žen. „A budeme přitom nahé.“

Překlad Nikola Polzerová